

1865. Nov 10/52
K 515

Kedves jó barátom!

A kedves Kománymag leveléből érzem: hogy vár-
tal tölem egy pár sor. De mit tudnék én
rekedni? jó nem tudok, nehéz nem ala-
rok, pedig — a valószínűségeim — erő kellene
imom. Aztán hallom: hogy magatok is gyen-
gélkedtek. En folyvást nehéz, mindegyik ro-
zablul vagyok; a fordítás, a javulás legkisebb
jele nélkül. Hátsó izomjaim fejj, legyetlen
zivobogásaim vannak folyvást, éjjel-nappal;
elfogyó erőm, erőm elvész; e mellett nagy
nyugtalanság és irgalmatlanság szív hiúsága.
Legyővöl nagyon nehéz vagyok. Lde jánul
a lelki nyugtalanság, lejelődés, ama nehéz
griny-hajra gondolat; a magány, a szél szaf
Jorsom tragédiája még az is: hogy nem
hízik illésen állapotom, minden lejelgő-
seme vonal fel, mi termézetesen ostobaság.

Nem állíom én : hogy nem an is; de a baj
oka és alapja mindezek és folytonos szenvedéseim.
Mikor lesz belőlem ember ismét? nem tudom; s lehet
valaha? Kétség. De nem mehet ellene, majd el-
jő, minél jőnie kell.

Ime kedves barátom! ilyen dolgot az mi én is-
társod kedve, ilyen pedig minél imi.

Lesen ártón és sajnón meg becsületet mindkét-
ségem!

Hawa, November 22. 1865

Örökös barátod
Touzambaly